

Ο Νίκος Παπακυριαζής

Πέρασαν τρεις μήνες από εκείνο το πρωινό της 29^{ης} Σεπτεμβρίου 2003 που ο Νίκος Παπακυριαζής κατέληξε στην Εντατική του Νοσοκομείου "Παπαγεωργίου" πρόωρα, μετά το τελείως άδικο αυτοκινηστικό δυστύχημα. Επί 25 ημέρες έδωσε ένα απέλπιδα αγώνα με τη συγκινητική συμπαράσταση των συναδέλφων, των φίλων και των συντρόφων του στην πολιτική.

Ο Νίκος Παπακυριαζής γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1940. Φοίτησε στο Πειραματικό Σχολείο της πόλης του και πήρε το πτυχίο της Ιατρικής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο το 1964, την ειδικότητα της Παθολογικής Ανατομικής το 1969, της Κυτταρολογίας το 1970 και το διδακτορικό δίπλωμα το 1972.

Στη δεκαετία 1964-1974 αποκλειστικά αφοσιωμένος στην ειδικότητα του, ασκεί και διδάσκει την Παθολογική Ανατομική στο Πανεπιστημιακό Εργαστήριο της Παθολογικής Ανατομικής υπό την Διεύθυνση του Καθηγητή Αλ. Συμεωνίδη και παράλληλα ασχολείται με την έρευνα στο δεαγένειο Α.Ν.Θ., συνεργαζόμενος με την ιολόγο Καθ. Joyce Taylor. Τέλος, μετεκπαιδεύεται για ένα χρόνο στη Μεταπτυχιακή Ιατρική Σχολή του Λονδίνου [Hammer-smith].

Αγαπητός μαθητής και αργότερα από τους πλέον στενούς συνεργάτες του Καθ. Αλ. Συμεωνίδη, πολύ σύντομα διακρίνεται και κερδίζει την αγάπη και εκτίμηση όχι μόνο των συνεργατών και συναδέλφων του στην Ιατρική, αλλά και όλων των ανθρώπων της Πανεπιστημιακής Κοινότητας. Τα οράματα όμως και η αγωνία για την παιδεία και την υγεία, ιδιαίτερα μετά τον ερχομό του από τη Αγγλία, τον οδηγούν σταδιακά στην πεποίθηση ότι, και η παιδεία και η υγεία είναι δέματα πολιτικά, και εκεί θα πρέπει να αναζητηθούν οι ελπίδες για την ουσιαστική αντιμετώπιση των προβλημάτων τους που σταδιακά διογκώνονταν. Ενστερνίζεται λοιπόν την άποψη ότι οι άνθρωποι

εκείνοι που πραγματικά αγωνιούν, αλλά και έχουν την δυνατότητα της ουσιαστικής προσφοράς, και αν θέλετε, και της δυσίας, υποχρεωτικά, αδιαφορώντας για το προσωπικό τους κόστος, θα πρέπει μόνον δια μέσου της πολιτικής να αγωνισθούν και να ελπίζουν.

Έτσι άρχισε, τέλος του 1974 - αρχές του 1975, μια καινούργια περίοδος της ζωής του, που θα διαρκέσει μέχρι τέλους. Εντάσσεται στον πολιτικό χώρο του ΠΑΣΟΚ και αφιερώνεται με πάθος σ' έναν ατέλειωτο και σκληρόν αγώνα για την παιδεία και την υγεία, και σε δεύτερο χρόνο για την κοινωνική πρόνοια και τον πολιτισμό. Κανένας από τους δικούς του

ανθρώπους, την οικογένειά του, τους φίλους και τους συνεργάτες του, δεν θα ξεχάσει ιδιαίτερα την πρώτη δεκαετία (1975-1985). Για κείνον δεν υπάρχει νύκτα και μέρα. Δεν υπάρχει ούτε για την οικογένεια του. Τα εμπιστεύεται όλα, μαζί και τα τρία του παιδιά, στη γυναίκα του, τη Λένα, που είναι κι εκείνη γιατρός. Αφοσιώνεται σ' έναν διαρκή αγώνα, στα αμφιδέατρα, στις συνεδριάσεις, στις γενικές συνελεύσεις, στη Σύγκλητο του Πανεπιστημίου, στην Ιατρική Σχολή, στους αγώνες για το Εθνικό Σύστημα Υγείας. Και το ερώτημα των δικών του ανθρώπων είναι: αν θα αντέξει τόσον κόπο, τόση αγωνία.

Πρόκειται για έναν αγώνα με διαρκή εναλλαγή ρόλων από διάφορες θέσεις. Επίκουρος Καθηγητής της Ιατρικής, Πρόεδρος του Επιστημονικού Διδακτικού Προσωπικού του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου (10 χρόνια), Πρόεδρος του Πανελληνίου Ιατρικού Συλλόγου, Αναπληρωτής Νομάρχης της Επιτροπής Υγείας του Νομαρχιακού Συμβουλίου Θεσσαλονίκης, Αντιδήμαρχος Θεσσαλονίκης υπεύθυνος του Τομέα Παιδείας, Πολιτισμού, Νέας Γενιάς και Αθλητισμού, Διευθυντής του Πανεπιστημιακού Εργαστηρίου Παθολογικής Ανατομικής και αργότερα Διευθυντής [Ε.Σ.Υ.] του Τμήματος Παθολογικής Ανατομικής στο Νοσοκομείο "Γ. Παπανικολάου", Αντιπρόεδρος της Ελληνικής Εταιρείας Παθολογικής Ανατομικής, Ευρωβου-

λευτής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για δύο εκλογικές περιόδους, με συμμετοχή σε διάφορες Επιτροπές και από διάφορες θέσεις στον Τομέα των Κοινωνικών Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ο κύκλος αυτός της 25ετίας θα κλείσει με τη θέση του Προέδρου και Γενικού Διευθυντού του Α' Περιφερειακού Συστήματος Υγείας και Πρόνοιας Κεντρικής Μακεδονίας (2001-2003).

Ο Νίκος Παπακυριαζής εργατικός και ακούραστος, ευγενής, σεμνός και ανιδιοτελής, διορατικός, οργανωτικός και παραγωγικός, ανυποχώρητος υπερασπιστής των ιδεών και των αρχών του, με βαθιά ανθρωπιστική παιδεία και δράση, έφυγε εκείνο το πρωινό για το μεγάλο ταξίδι. Την επομένη τον αποχαιρέτησαν εκπρόσωποι της Κυβέρνησης και του Κοινοβουλίου, οι άρχοντες του Νομού, του Δήμου της Θεσσαλονίκης και των πέριξ Δήμων, οι Πρόεδροι της Ιατρικής Σχολής και του Ιατρικού Συλλόγου, Πρόεδροι των Πε.Σ.Υ.Π., και πλήθος συναδέλφων της Ιατρικής Σχολής, του Ε.Σ.Υ., διαφόρων ασφαλιστικών οργανισμών, μεγάλο πλήθος κόσμου, φίλοι, συνάδελφοι και συνεργάτες, σύντροφοι και αντίπαλοι του πολιτικού χώρου, επώνυμοι και ανώνυμοι, με βαθιά συγκίνηση τον αποχαιρέτησαν και τον τίμησαν για τους αγώνες του και την προσφορά του.

Γ. Κεραμίδας